

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
Рж Ст 5610/21
23.08.2021. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, судија Слободанка Виденовић, као судија појединац, у поступку заштите права на суђење у разумном року предлагача АА из, чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из, решавајући о жалби предлагача изјављеној против решења Привредног суда у Новом Саду 5 Р4 Ст 546/21 од 07.07.2021. године, донео је дана 23.08.2021. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача АА из ..., па се **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Новом Саду 5 Р4 Ст 546/21 од 07.07.2021. године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Новом Саду 5 Р4 Ст 546/21 од 07.07.2021. године одбијен је приговор предлагача АА којим тражи да се утврди да јој је повређено право на суђење у разумном року пред Привредним судом у Новом Саду у предмету Ст 2/16 и наложи поступајућем судији да предузме све процесне радње које ће делотворно убрзати поступак наплате признатог потраживања у року који одреди суд, а који није краћи од 15 дана ни дужи од 4 месеца, као и да се предлагачу накнаде трошкови поступка за састав приговора у износу од 9.000,00 динара.

Благовременом жалбом предлагач побија наведено решење са предлогом да се исто преиначи. У жалби наводи да је предлог за покретање стечајног поступка поднет суду 12.01.2016. године, а да је суд истог дана донео решење којим је покренуо претходни поступак стечаја, којим су одређене мере обезбеђења, али је предлагач сам стечајни дужник па није било основа да се донесе решење којим се покреће претходни поступак стечаја, сагласно члану 60 став 3 Закона о стечају. Суд је рочиште заказао за 01.02.2016. године које је одложено и ново заказано за 17.03.2016. године и на овом рочишту је донето решење којим се отвара поступак стечаја, а све супротно члану 68 став 2 Закона о стечају и начелу хитности, на који начин се одуговлачило за поступком. Првостепени суд као разлог за покретање претходног стечајног поступка наводи поднесак „NLB Banke“ којим је указивано на неуредност предлога, али то нису законски разлози јер је суд морао само да цени уредност предлога за покретање стечајног поступка. Заказано прво поверилачко рочиште за 19.04.2016. године није одржано, а ново је заказано за 17.05.2016. године, па је поступљено супротно члану 36 став 2 Закона о стечају. Решење о банкрутству је донето 19.08.2016. године, 5 месеци након отварања поступка стечаја, што је 2 месеца након законског рока. Одбор поверилаца је дана 23.08.2016. године прихватио понуду Центра за вештачења и процену за вршење процене вредности имовине стечајног дужника, а након тога је дао сагласност на продају стечајног дужника као правног лица, али је стечајни управник прву продају организовао тек 03.08.2018. године, 2 године након урађене процене и добијања сагласности Одбора поверилаца. Указује и да првостепени суд наводи да су на пролонгирање утицали

захтеви излучних поверилаца, али да је стечајни управник 05.05.2016. године одбио захтеве за излучење, који су након тога поднели примедбе стечајном судији. Примедбе су одбијене 10.10.2016. године, 26.10.2016. године стечајни судија је лицима која су поднела захтеве за излучење наложио да имовину врате у стечајну масу, а након одбијања жалби ових лица решења стечајног судије су укинута. Уместо да тада огласи продају стечајни управник је поднео нови захтев стечајном судији да се наложи предаја имовине која је била предмет излучног захтева, али је стечајни судија овај захтев одбио, а по жалби стечајног управника решење је потврђено од стране другостепеног суда. Сматра да су оваквим поступањем стечајни судија и стечајни управник пролонгирали поступак. Првостепени суд наводи и да је оправдавање за пролонгирање поступка процена целисходности продаје коју је стечајни управник вршио у периоду од 30.12.2017. године до 09.03.2018. године, али се то не може сматрати оправданим разлогом јер за ову радњу није требало више од 2 месеца да се заврши, а посебно јер је стечајни управник имао процену вредности стечајног дужника, као правног лица, а у процени је урађена и процена целисходности. Органи стечајног поступка нису у периоду од 2 месеца предузимали неопходне радње нити су постигли конкретан резултатна уновчењу имовине и намирења поверилаца, што је основни циљ стечајног поступка. Након продаје стечајног дужника као правног лица на позицији „некретнине, постројења, опрема и биолошка средства“ преостала је неуновчена имовина ликвидационе вредности 29.917.925,00 динара, али та имовина до сада није понуђена на продају. Закључује да у радњама стечајног управника и стечајног судије постоји непоштовање одредби Закона о стечају, непотребно вођење претходног стечајног поступка, заказивање и одржавање рочишта ради расправљања о постојању стечајног разлога након законског рока, доношење решења о банкротству 2 месеца након законског рока, 2 године стечајни управник није предузео конкретне радње ради организовања продаје и 4 године и 8 месеци није ништа предузео на уновчењу преостале имовине стечајног дужника. Продајом стечајног дужника, као правног лица, нису биле обухваћене одређене непокретности, парцеле, јер је за те парцеле поднет захтев за враћање у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу. Међутим поступање других државних органа не може бити разлог за одбијање приговора јер одговорност пада на терет државе, а што је и пракса Европског суда за људска права и Врховног касационог суда. Иако постоје околности које утичу на дужину трајања поступка које могу бити објективне природе граница у дужини трајања поступка мора постојати. На крају указује на значај предмета суђења јер се потраживање односи на зараде.

Привредни апелациони суд је испитао побијано решење на основу члана 16, 18 и 20 Закона о заштити права на суђење у разумном року, па је по спроведеном испитном поступку, одлучио као у изреци, а из следећих разлога:

Подносилац приговора је дана 25.05.2021. године Привредном суду у Новом Саду поднео приговор ради заштите права на суђење у разумном року у предмету Ст 2/16. Навео је да му је у поступку стечаја утврђено потраживање, али није намирено, а поступак стечаја је и даље у току. Предложио је да се приговор усвоји а предлагачу досуде трошкови поступка.

Првостепени суд је, поступајући по поднетим приговорима ради убрзавања поступка, прибавио извештај поступајућег судије и извршио увид у предмет Ст 2/16, па је утврдио следеће чињенично стање:

Предлог за покретање стечајног поступка поднео је стечајни дужник „Агробачка“ АД, Бач дана 12.01.2016. године а истог дана поверилац „НЛБ Банка“ је поднеском указао да има потраживање према стечајном дужнику и да поднети предлог није уредан

обзиром да није достављена одлука Скупштине привредног друштва, па је предложила да суд овај предлог одбаци или одбије.

Привредни суд у Новом Саду је дана 12.01.2016. године донео решење Ст 2/16 којим је покренут претходни стечајни поступак над стечајним дужником а истим решењем су одређене и мере обезбеђења. Након тога је заказано рочиште за утврђивање постојања стечајног разлога за 01.02.2016. године. На овом рочишту стечајни судија је обавестио да је дана 29.01.2016. године у суд приступио законски заступник дужника ББ који је обавестио суд да је оправдано спречен да приступи на рочиште и тражио је одлагање рочишта за отварање стечаја како би запослени код дужника регулисали права по социјалном програму које одобрава Министарство за рад РС. Доставио је и електронску преписку са Министарством за рад, као и доказ о уплаћеном предужму за спровођење овог стечаја. Суд је решењем ново рочиште заказао за 17.03.2016. године, када је донето решење којим је поступак стечаја отворен. Прво поверилачко рочиште заказао је за 19.04.2016. године, а испитно рочиште за 31.05.2016. године.

Излучни поверилац ЗК „Продукт“ ДОО, Плавна је дана 11.04.2016. године поднео излучни захтев, којим је тражио да се из стечајне масе стечајног дужника излуче одређене непокретности, а излучни поверилац „ДУКАТ“ ДОО, Бачко Ново Село је дана 13.04.2016. године такође поднео излучни захтев којим је тражио да се из стечајне масе стечајног дужника излуче одређене непокретности. Одлуком од 05.05.2016. године стечајни управник је излучне захтеве оспорио. Одлучујући по примедбама на одлуку стечајног управника, стечајни судија је дана 10.10.2016. године закључком примедбе одбио.

На првом поверилачком рочишту, одржаном дана 19.04.2016. године, стечајни судија је обавестио присутне повериоце да је стечајни управник предложио да се прво поверилачко рочиште започне, али да се исто не закључује уз образложење да због великог броја поверилаца, као и због касног добијања извода из листова непокретности није био у могућности да изврши проверу и сачини извештај о економско-финансијском положају стечајног дужника. Наставак првог поверилачког рочишта заказан је за 17.05.2016. године и на овом рочишту је констатовано који повериоци чине Одбор поверилаца. Стечајни управник је изложио извештај о економско- финансијском положају стечајног дужника, те истакао да сматра да нема услова да се даљи ток стечајног поступка спроведе у складу планом реорганизације и предложио да суд по протеку законом утврђеног рока ван рочишта донесе решење о проглашавању банкротства над стечајним дужником, јер на овом рочишту није присутан довољан број поверилаца који би могао да изгласа банкротство стечајног дужника. Прво испитно рочиште, одржано дана 31.05.2016. године, није закључено, из разлога што је повереник стечајног управника тражио одлагање рочишта уз образложење да је примио велики број пријава потраживања које због сложености и обимности није било могуће обрадити, а позвани су и повериоци да уреде своје пријаве. Дана 19.08.2016. године донето је решење о банкротству, уз образложење да је решење о отварању поступка стечаја постало правноснажно дана 01.04.2016. године, да на првом поверилачком рочишту није донета одлука о банкротству, као и да у року од 90 дана од дана отварања стечаја није поднет ниједан план реорганизације. Дана 30.08.2016. године стечајни судија је дао сагласност за ангажовање проценитеља „ЦВП Центар за вештачења и процене" након спроведеног поступка избора проценитеља и добијене сагласности чланова Одбора поверилаца. На наставку испитног рочишта одржаном дана 29.09.2016. године је констатовано да је пријавом потраживања број 50 обухваћено 230 поверилаца, запослени стечајног дужника, а да је пријаву потраживања поднео адвокат који је у истој збирно тражио да се сви трошкови парничног поступка исплате њему, па је потребно да се пријава уреди.

Испитно рочиште заказано за дан 03.11.2016. године није закључено јер је пуномоћник повериоца „НЛБ Банка“ обавестио суд да је своје потраживање према стечајном дужнику уступио трећем лицу, а осим тога, након прегледања пријава потраживања, стечајни управник је већи број потраживања оспорио и о томе доставио писана обавештења повериоцима, а повериоци су доставили захтеве за поновно прегледање пријава потраживања. На испитном рочишту одржаном дана 17.01.2017. године усвојена је коначна листа признатих и оспорених потраживања од 06.01.2017. године и истог дана је донет закључак о коначној листи потраживања. Укупно су пријављена обезбеђена потраживања у износу од 535.520.265,51 динара и необезбеђена у износу од 1.626.332.888,68 динара. Закључком о коначној листи утврђених и оспорених потраживања утврђена су, као обезбеђена потраживања, у укупном износу од 432.219.701,42 динара, у првом исплатном реду утврђена су потраживања у укупном износу од 19.652.345,90 динара, у другом исплатном реду утврђена су потраживања у укупном износу од 10.117.407,48 динара, у трећем исплатном реду утврђена су потраживања у укупном износу од 681.987.828,04 динара, а у четвртном исплатном реду утврђена су потраживања у укупном износу од 1.075.301,39 динара, док су оспорена потраживања у укупном износу од 1.016.801.369,36 динара.

Подносиоцу приговора, као разлучном повериоцу, признато је обезбеђено потраживање у укупном износу од 1.368.956,55 динара.

У односу на имовину која је била предмет излучног захтева, стечајни судија је, поступајући по захтеву стечајног управника, решењима од 26.10.2016. године наложио излучним повериоцима да одмах предају исту у посед стечајном дужнику, а на ова решења излучни повериоци су уложили жалбе. Решењем другостепеног суда Пвж 790/16 од 18.01.2017. године иста су укинута. Након тога је стечајни судија решењем од 20.06.2017. године одбио захтев стечајног управника којим је тражио да се наложи предаја имовине. На ово решење је стечајни управник изјавио жалбу, коју је другостепени суд одбио и потврдио првостепено решење.

Процена целисходности продаје стечајног дужника као правног лица започета је дана 30.12.2017. године, а завршена дана 09.03.2018. године. Одбор поверилаца је на седници одржаној дана 17.05.2018. године дао сагласност стечајном управнику да се изврши продаја стечајног дужника као правног лица методом јавног надметања, па је стечајни управник дана 15.06.2018. године суду доставио обавештење о намери, плану, начину и роковима продаје стечајног дужника као правног лица, методом јавног надметања. Продаја је била заказана за 03.08.2018. године. Република Србија је доставила приговор на предложену продају стечајног дужника као правног лица наводећи да су предмет продаје и непокретности које су уписане у Листу непокретности број 462 к.о. Бач и у листу непокретности број 97 к.о. Бачко Ново Село, које су предмет тужбе Републике Србије против стечајног дужника ради излучења истих, као и да су предмет управних спорова, те да предмет продаје ни у ком случају не може бити пољопривредно земљиште у државној својини. Такође је наведено да док се не окончају судски поступци који су у току не постоје законски услови да се стечајни дужник продаје као правно лице, па је из тог разлога предложио да суд предузме мере из своје надлежности и да спречи продају стечајног дужника као правног лица до правноснажног окончања поступка по излучној тужби Републике Србије. Закључком од 27.06.2018. године стечајни судија је одбио примедбу повериоца Републике Србије на предложену продају стечајног дужника као правног лица.

Обавештење о извршеној продаји стечајног дужника као правног лица по постигнутој цени од 525.000.000,00 динара достављено је Привредном суду у Новом Саду дана 29.08.2017. године. Уговор о купопродаји стечајног дужника као правног лица

закључен је 14.08.2018. године и купац је у целости исплатио цену. По пријему купопродајне цене стечајни управник је дана 31.08.2018. године сачинио обрачун исплате различитих поверилаца и извршио исплату различитих поверилаца првог, другог и трећег реда.

Дана 30.08.2018. године донето је решење којим је обустављен стечајни поступак над стечајним дужником и настављен над стечајном масом стечајног дужника. Након продаје стечајног дужника као правног лица, настављена су 22 парнична поступка и 2 извршна поступка против дужника стечајне масе. Дана 08.10.2018. године стечајни судија је донео решење којим је констатовао да је извршена продаја стечајног дужника, као правног лица и наложио је брисање терета и забележби.

Дана 15.11.2018. године стечајни управник је поднео нацрт решења за главну деобу, на који су изјављене примедбе, па је рочиште заказано за 21.12.2018. године, на којем је донето решење о главној деоби, а примедбе су, као неосноване, одбијене. На ову решење жалбу је изјавио поверилац Република Србија, Министарство финансија, а жалба је решењем другостепеног суда одбијена, као неоснована.

Одобрена је исплата по решењу о главној деоби дана 21.01.2019. године. Решењем о главној деоби повериоци првог исплатног реда су исплаћени у износу од 19.652.345,90 динара, односно у висини од 100% од утврђеног износа потраживања, повериоци другог исплатног реда исплаћени су у износу од 10.117.407,48 динара, што је 100% утврђеног износа потраживања, док су повериоци трећег исплатног реда намирени у висини од 9,1225% од утврђеног износа потраживања.

Сада се поступак стечаја води над стечајном масом под бројем Ст 10/21. Из продаје стечајног дужника као правног лица изузете су спорне парцеле број 2947,2951,3061 /1 уписане у лист непокретности број 462 к.о. Бач, укупне површине 8 ха 40 а и 50м²; парцела број 3046 укупне површине 5ха 20а и 56 м², уписана у лист непокретности 4393 к.о. Бач; парцела број 1295 површине 2ха 17а 76м², уписана у лист непокретности 861 к.о. Бач; парцела број 797 укупне површине 8ха 08м² и 85м², уписана у лист непокретности 862 к.о. Бачко Ново Село; парцела број 794 укупне површине бха 28м² и 01м², уписана у лист непокретности 863 к.о. Бачко Ново Село; парцела број 799 укупне површине 9ха 58м² и 67м², уписана у лист непокретности 862 к.о. Бачко Ново Село. За све ове парцеле поднет је захтев за враћање у складу са чланом 62 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Укупна процењена вредност свих ових парцела износи 26.416.430,00 динара. Из продаје су изузете и спорне непокретности уписане у лист непокретности број 1158 к.о. Плавна са објектима изграђеним на парцели 615/2, укупне површине 7а и 01м², јер су исте предмет излучног захтева.

Према извештају за период 01.01.2021. године до 31.03.2021. године остало је нерешено 7 парничних поступака и 2 извршна поступка.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд налази да захтев предлагача није основан.

Првостепени суд налази да се ради о сложеном поступку. Даље налази да су оправдани разлози суда за покретање претходног стечајног поступка, обзиром да је било спорно да ли је предлог за покретање поступка стечаја био уредан. Налази и да је рочиште за утврђивање стечајног разлога било је заказано за дан 01.02.2016. године, али је исто одложено на захтев законског заступника дужника који је суду доставио доказе на околност потребе регулисања права радника по социјалном програму, што је суд дозволио и на следећем рочишту заказаном ради утврђивања стечајног разлога дана 17.03.2016. године отворио стечајни поступак. Из наведеног закључује да је претходни стечајни поступак трајао 55 дана, односно 25 дана више него што је законом предвиђено, међутим, у ситуацији када је, по процени стечајног судије, ово продужење рока

оправдано, посебно у конкретној ситуацији када се ради о решавању питања регулисања права радника из радног односа, период прекорачења рока од 25 дана не може се сматрати повредом разумног рока. Из утврђеног чињеничног стања произлази да је стечајни поступак отворен решењем од 17.03.2016. године, које је постало правноснажно дана 01.04.2016. године, да је прво поверилачко рочиште одржано дана 19.04.2016. године (у законом прописаном року), али исто је оправдано одложено на захтев стечајног управника и уз сагласност присутних поверилаца, па је наставак заказан за 17.05.2016. године, непуних месец дана након првог рочишта. Даље налази да је прво испитно рочиште било заказано за 31.05.2016. године, у законом прописаном року, али је исто три пута одложено због великог броја приспелих пријава потраживања и потребе за уређивањем ових пријава, а са одлагањем истог сагласили су се повериоци стечајног дужника. Решење о банкротству је донето дана 19.08.2016. године, обзиром да на поверилачком рочишту дана 17.05.2015. године није изгласано банкротство стечајног дужника, а у року од 90 дана од отварања стечаја није поднет ниједан план реорганизације, па је приликом доношења наведеног решења суд у свему поступио у складу са чланом 131 Закона о стечају. На основу тога закључује да у поступању суда и стечајног управника, у овој фази поступка, нема пропуста и незаконитог поступања, а одступање од законских рокова приликом предузимања појединих радњи од свега неколико дана не може се третирати као неразумно одуговлачење поступка. Првостепени суд налази и да је одмах након проглашења банкротства стечајног дужника, стечајни управник започео поступак процене имовине стечајног дужника и већ дана 30.08.2016. године добио сагласност стечајног судије за ангажовање овлашћеног проценитеља, међутим, како је део имовине стечајног дужника био споран, стечајни управник је проценио да је најцелисходнија продаја стечајног дужника као правног лица, па је процена продаје дужника као правног лица, уз сагласност одбора поверилаца, започета дана 30.12.2017. године и завршена 09.03.2018. године, а продаја је извршена дана 03.08.2018. године, односно у периоду краћем од 2 године од дана проглашења банкротства продат је стечајни дужник као правно лице. Стога налази да у поступању стечајног управника приликом продаје имовине, односно стечајног дужника као правног лица, нема пропуста, нити незаконитости, а оно што је евентуално утицало на пролонгирање продаје јесу излучни захтеви поверилаца који су у поседу имовине која је предмет ових захтева и која имовина није враћена у стечајну масу. На предложену продају уложен је и приговор повериоца Републике Србије а из продаје стечајног дужника као правног лица изузете су спорне непокретности у погледу којих се воде судски поступци, као и поступци за враћање, у смислу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, па је све ово имало утицај на организовање и продају. Након што је дана 03.08.2018. године извршена продаја стечајног дужника као правног лица и исплаћена купопродајна цена, стечајни управник је дана 31.08.2018. године сачинио обрачун исплате разлучних поверилаца и поднео суду нацрт решења за главну деобу дана 15.11.2018. године, на који су уложене примедбе разлучних поверилаца нижег реда. Предметни стечајни поступак је обустављен након продаје стечајног дужника као правног лица, решењем суда од дана 30.08.2018. године а тренутно се налази у фази у којој се поступак води над стечајном масом због незавршених судских и управних поступака, а од чијег окончања и зависи даљи ток поступка, што има карактер објективних околности. Првостепени суд налази и да су тачни наводи подносиоца приговора да је након продаје стечајног дужника преостала имовина која није уновчена, и то је имовина која је изузета из продаје с обзиром да се у погледу исте воде судски поступци и управни поступци, поступци за враћање, па тек по окончању ових поступака, уколико наведена имовина буде остала у стечајној маси стечајног дужника, иста ће бити

продата и из њене вредности намирени повериоци, између осталог и овде подносилац приговора. На крају првостепени суд налази да за утврђење повреде права није довољно само да је реч о поступку који дуго траје, већ би морали постојати разлози који би се могли ставити на терет суда, наиме морало би бити речи о непоступању односно неблаговременом поступању суда односно пропуштању вршења дужности надзора стечајног судије у стечајном поступку, односно постојању околности које се не би могле сматрати објективним, што овде није био случај. Првостепени суд налази да предлагач није допринео дужини трајања поступка стечаја, да потраживање за подносиоца има економски и егзистенцијални значај имајући у виду да се ради о правима из радног односа и да је потраживање предлагача делимично намирено.

Одредбом члана 32 став 1 Устава Републике Србије прописано је да свако има право на независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама.

Овај суд налази да је првостепени суд правилно применио мерила прописана чланом 4 Закона за заштиту права на суђење у разумном року, наставши да из утврђеног чињеничног стања произлази да није повређено право подносилаца приговора на суђење у разумном року.

Наиме, при одлучивању о приговору и жалби као правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предмета суђења, а пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законских рокова за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука, а како је то све прописано чланом 4 Закона за заштиту права на суђење у разумном року.

Првостепени суд је, у конкретном случају, правилно закључио, полазећи од извештаја који је достављен од стране стечајног судије и увида у списе предмета, да су стечајни судија и стечајни управник предузимали у поступку радње и доносили одлуке у оквиру разумних рокова и у складу са стечајним законом. Трајању стечајног поступка допринеле су околности на које суд није могао да утиче.

На основу наведеног правилан је закључак првостепеног суда да се поступак стечаја спроводи у складу са законом, а да није окончан из разлога на које суд не може утицати, а који су довели до дужег трајања овог поступка.

Полазећи од наведеног, ценећи значај који овај поступак има за подносиоца приговора, као и то да својим понашањем није допринео дужем трајању стечајног поступка, али пре свега да окончање стечајног поступка зависи од окончања парница, овај суд налази да жалба није основана, односно да је побијана одлука правилна.

Жалилац у жалби суштински понавља наводе које је истакао и у приговору, а које је првостепени суд правилно ценио као неосноване.

Закон о стечају у члану 60 прописује да стечајни судија у року од три дана од дана достављања предлога за покретање стечајног поступка доноси решење о покретању претходног стечајног поступка, те да се претходни стечајни поступак покреће ради утврђивања разлога за покретање стечајног поступка. У ставу 4 овог члана наведено је да стечајни судија отвара стечајни поступак без вођења претходног стечајног поступка ако стечајни дужник поднесе предлог за покретање стечајног поступка са потребним исправама и прилозима, ако поверилац поднесе предлог за покретање стечајног поступка, а стечајни дужник призна постојање стечајног разлога и у случају претпоставке трајније неспособности плаћања из члана 12 овог закона.

Члан 67 Закона о стечају прописује да претходни стечајни поступак може трајати најдуже 30 дана од дана подношења предлога за покретање стечајног поступка од стране овлашћеног предлагача. Члан 68 став 1 истог закона прописује да ако је покренут претходни стечајни поступак, стечајни судија заказује рочиште ради расправљања о постојању стечајног разлога за отварање стечајног поступка најкасније у року од 30 дана од дана пријема предлога за покретање стечајног поступка.

Правилност одлуке суда да покрене претходни стечајни поступак не може бити предмет испитивања од стране овог суда у поступку ради заштите права на суђење у разумном року. Уосталом, против одлуке којом се покреће претходни стечајни поступак жалба и није дозвољена (чл. 60 ст. 2 Закона о стечају). Оно што јесте релевантно је да претходни поступак стечаја није у битном допринео дужем трајању целокупног поступка што је првостепени суд потпуно и правилно образложио а дате разлоге прихвата и овај суд.

Жалилац указује и да заказано прво поверилачко рочиште за 19.04.2016. године није одржано, а ново је заказано за 17.05.2016. године, па је поступљено супротно члану 36 став 2 Закона о стечају. Одредбом члана 36 став 2 Закона о стечају је прописано да се прво поверилачко рочиште одржава најкасније у року од 40 дана од дана отварања поступка стечаја. Поступак стечаја је отворен 17.03.2016. године а прво поверилачко рочиште је заказано благовремено за 19.04.2016. године, али је исто одложено за 17.05.2016. године. Разлоге за одлагање рочишта је стечајни управник навео, да није могао да прикупи изводе из СКН и велики број пријава потраживања, како би сачинио економско финансијски извештај стечајног дужника. Имајући у виду да стечајни дужник има јако велики број непокретности и велики број поверилаца је поднео пријаве потраживања, овакав разлог је оправдан, а прво поверилачко рочиште је одржано са закашњењем од 20 дана, што није у битном допринело продужењу трајања поступка стечаја.

Жалилац указује и да је решење о банкротству донето 19.08.2016. године, 5 месеци након отварања поступка стечаја, што је 2 месеца након законског рока. У конкретном случају одлука о банкротству није донета на првом поверилачком рочишту обзиром да за ту одлуку није гласао довољан број поверилаца, па је стечајни судија одлуку о банкротству донео сагласно члану 131 Закона о стечају, обзиром да ни један план реорганизације није поднет у законском року.

Жалилац указује да је Одбор поверилаца прихватио понуду за вршење процене вредности имовине стечајног дужника, а након тога је дао сагласност на продају стечајног дужника као правног лица, али је стечајни управник прву продају организовао тек 03.08.2018. године, 2 године након урађене процене и добијања сагласности Одбора поверилаца. Ови жалбени наводи нису основани, првостепени суд је ове наводе правилно образложио. Закон о стечају у члану 132 став 1 прописује да по доношењу решења о банкротству стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Став 2 истог члана прописује да је стечајни управник дужан да изврши процену целисходности продаје стечајног дужника као правног лица, односно целокупне имовине стечајног дужника у односу на продају имовине стечајног дужника у деловима и да о томе обавести одбор поверилаца. Одмах након проглашења банкротства стечајног дужника, стечајни управник је започео поступак процене имовине стечајног дужника и већ дана 30.08.2016. године добио сагласност стечајног судије за ангажовање овлашћеног проценитеља, међутим, како је део имовине стечајног дужника био споран, стечајни управник је проценио да је најцелисходнија продаја стечајног дужника као правног лица, па је процена продаје

дужника као правног лица, уз сагласност одбора поверилаца, започета дана 30.12.2017. године и завршена 09.03.2018. године, а продаја је извршена дана 03.08.2018. године.

Жалилац указује и да првостепени суд наводи да су на пролонгирање поступака стечаја утицали захтеви излучних поверилаца, али је стечајни управник 05.05.2016. године одбио захтеве за излучење, а примедбе је стечајни судија одбио 10.10.2016. године, након чега је 26.10.2016. године стечајни судија лицима која су поднела захтеве за излучење наложио да имовину врате у стечајну масу. Након укидања наведених решења сматра да је стечајни управник морао да закаже продају. Ови жалбени наводи нису основани јер се не може продавати имовина која је спорна.

Жалилац указује и да првостепени суд наводи да је оправдавање за пролонгирање поступка процена целисходности продаје коју је стечајни управник вршио у периоду од 30.12.2017. године до 09.03.2018. године, али се то не може сматрати оправданим разлогом јер за ову радњу није требало више од 2 месеца да се заврши, а посебно јер је стечајни управник имао процену вредности стечајног дужника, као правног лица, који је већ у процени урадио процену целисходности продаје стечајног дужника као правног лица у односу на продају имовине. Ови жалбени наводи нису основани јер у ранијој процени није било процене стечајног дужника, као правног лица.

Жалилац указује и да је, након продаје стечајног дужника као правног лица, на позицији „некретнине, постројења, опрема и биолошка средства“ преостала неуновчена имовина ликвидационе вредности 29.917.925,00 динара, али та имовина до сада није понуђена на продају. Ови жалбени наводи нису основани, а ове наводе је правилно ценио и првостепени суд као неосноване обзиром да се ради о непокретној имовини у односу на коју је поднет захтев за враћање, у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу.

Следом наведеног одлучено је као у изреци, на основу члана 18 и члана 20 став 2 Закона за заштиту права на суђење у разумном року.

СВ/ЖГ

СУДИЈА
Слободанка Виденовић,с.р.
За тачност отправка